

mances. Com indica el títol, en la tesi s'analitza una sèrie de trets de l'aragonès (trets descrits a partir d'un corpus selecte de materials escrits i d'enquestes orals) i se'n constaten les semblances o continuïtats amb les àrees romàniques veïnes. La tesi fou codirigida per José Enrique Gargallo Gil (Universitat de Barcelona) i Ramon Sistach Vicén (Universitat de Lleida). Formaren el tribunal els professors Maria-Reina Bastardas i Rufat (Universitat de Barcelona), Jordi Suïls Subirà (Universitat de Lleida) i José Antonio Saura Rami (Universitat de Saragossa). La tesi meresqué la nota d'Excel·lent.

[Nota del C. de R.]

Als vint anys de la mort de Damià Huguet (18 de juliol de 2016). — Enguany, dia 18 de juliol, es va complir el vintè aniversari del traspàs del poeta i activista cultural campaner, Damià Huguet (Campos [Mallorca], 1946-1986), que va ser una persona polifacètica i singular, un home preocupat pel seu temps i pel seu país, un enamorat del seu poble i de la gent que l'habitava i, sobretot, compromès. La cultura, qualsevol manifestació cultural, era la seva dèria, i a fer cultura va dedicar tota la vida. Va ser un avançat als seus dies, era el que es pot dir un personatge d'avantguarda, i això, en uns moments en els quals no sempre era benvist tenir inquietuds fora de les reglamentàriament establertes. Com sol passar amb les persones que sobresurten de la resta va ser incomprès en molts de moments i només amb l'esforç constant i amb la caparrudesca que caracteritza aquells que tenen necessitat de dir i de fer coses, ho va superar.

Al marge de dedicar-se professionalment a dur endavant una empresa de material de construcció, va fer crítica cinematogràfica per a diverses publicacions especialitzades, va ser corresponsal local de premsa, fotògraf, viatger, editor, articulista, poeta. Qualsevol racó d'un lloc o altre, el més mínim detall, un simple gest, una olor, podien ser font d'una inspiració i potser això és el que diferencia els artistes de la resta d'humans, i ell sense dubte ho era, un artista i un somiador.

Al llarg de la seva trajectòria va anar teixint una extensa xarxa de relacions, que anaven des del seu amic coral Blai Bonet fins a Fellini, Buñuel, Godard o Nicholas Ray. Però també Ana Belén, Maria del Mar i Joan Ramon Bonet, Joan Mas, Damià Pons, Josep Maria Llopart, Miquel Barceló, Gori Mir, Miquel Àngel Riera i un llarg etcètera que posa de manifest que aturat no hi va estar mai. A Campos, amb altres joves compromesos amb la cultura i amb la llengua, va fer front a les darreres coejades de la dictadura, i aconseguiren que vinguessin cantautors com els germans Bonet —Maria del Mar i Joan Ramon— Rafel Subirachs, Raimon o Guillermina Motta, en una època molt difícil en general (els anys 60) i que per a Campos, quasi sempre immers en un baf de monotonia i de mediocritat, culturalment parlant, va ser com obrir una finestra al món, a aquest món que s'intuïa fora de la roqueta i del qual no massa en tenien notícies de primera mà; ell n'era un.

Recordem que va voler ser un home de poble que vivia per a la literatura en comptes de viure'n, que arribava a les consciències amb el seu posat franc, net, tacat d'una ironia que no tothom va entendre. I anar sempre de cara no sempre és benvist perquè vivim en una societat on les necessitats creades tenen molt poc a veure amb el talent, perquè el coneixement dels altres convida sempre a la solidaritat i no sempre s'hi està disposat, perquè moltes de vegades, la cursa per a cobrir falses necessitats exigeix competidors... en Damià en va defugir i va ser una persona lúcida i tremendament coherent, va deixar mostra de la seva estima per Campos i per la Mediterrània a tota la seva obra. Tocat de la mà dels déus per treballar l'Art, mai no va exercir d'intel·lectual, sinó que va ser fins al darrer instant aquell Damià humil i feiner, amic dels seus amics, que deixà escrit als seus versos.

La seva obra com a poeta va fer que fos considerat un dels més representatius dels del darrer quart del segle xx en llengua catalana. Obres com *Home de primera mà*, *Cinc minuts amb tu*, *Carn*

de vas, *Esquema de ganivet*, *Ofici de sords*, *Com un peix dins el rostoll*, *Traus badats*, *L'ull dels clapers*, o *Vols des d'Orly* són una mostra de la seva creativitat. També va ser editor, i a ell es deuen l'editorial *Guaret*, la col·lecció *La Garangola* o *Quaderns campaners*. Va fer un recull de les obres publicades de distints autors campaners (*Bibliografia dels escriptors campaners*) i va exercir com a articulista, el que dóna mostra de la seva gran vàlua com a observador de la realitat i com a escriptor en prosa; ens trobam amb les col·laboracions mensuals a la revista *Ressò* i que llavors va reunir en un llibre titulat *Les fites netes*, un autèntic tresor i un magnífic retrat de la vida quotidiana, de persones, d'un temps, de moments inoblidables en la vida d'un poble que perduraran perquè ell, un bon dia, va decidir deixar-ne constància.

D'en Damià "Canova" se n'ha parlat llargament perquè va tocar totes les baules de la cultura, però sens dubte va destacar com a poeta, si bé és remarcable la prosa de *Les Fites Netes*. Perquè de poetes bons, que durin, que facin forat, que interessin a tothom, que projectin el que han escrit sobre la sensibilitat de la gent, n'hi ha poquíssims, raríssims... I en Damià Huguet és un d'aquests. Amb el seu verb callvermellenc, amb els seus adjectius amarats de rostoll, amb els substantius contundents ha contribuït que el nom de Campos sigui conegut un poc més enfora que el redol que ocupa aquesta illa nostra.

Per a una valoració de la seva obra, s'ha editat un especial de la revista campanera *Ressò* en la qual apareixen els escrits següents: «Campos o la Mediterrània universal», de Miquel Ensenyat; «Damià Huguet, conèixer la terra per conrear paraules», de Francesc Miralles; «D.H. entre els calls del rocam i la cresta dels punys», de Rafel Maria Creus; «Sempre ens resta el paisatge amb en Damià», de Jaume Mateu; «*El Plegontí*, un topònim extingit de la costa de Campos», de Cosme Aguiló; «Enrecordar-se de Rímini», de Lluís Servera; «Tot poema és elegia o epitafi», de Miquel Mestre; «Damià Huguet, una veu cap a l'infinit», de Julià Obrador; «Elogi dels taverners i elogi de l'humor», d'Antoni Vidal Ferrando; «La Mediterrània de Damià Huguet», de Miquel Àngel Llauger; «Damià Huguet, cavall verd», de Joan Fullana; «T'ho vull dir quan no hi ets», de Maria Victòria Secall; «Damià Huguet, 20 anys després», de Joan Pomar; «Col·loquialitat i escriptura en l'obra de Damià Huguet», de Joan Veny; «*Ofici de sords*, un llibre decisiu», de Joan Mas i Vives; «Damià Huguet: les fites netes i l'evocació de la infantesa», de Pere Rosselló Bover.

Vàrem entendre que el vintè aniversari del decés del nostre poeta era una ocasió important perquè el poble de Campos retés un homenatge al que sens dubte ha estat el millor poeta que la nostra vila ha donat. I, aprofitant les festes majors del poble, vam organitzar un muntatge artístic poètic i musical per a donar a conèixer la seva obra, així com la seva qualitat humana, amb més de cinquanta persones campaneres que no van dubtar de participar-hi, a més de la col·laboració de gent externa com l'actor Pep Tosar —que ja havia interpretat anys enrere *Esquema de ganivet*—, les cantants Caterina Sureda i Victòria Salvà i també el grup coral Quatre de Cor —que també va musicar-ne per a tal ocasió el seu poema més emblemàtic, «Campos sempre». L'acte va voler ser un homenatge del "poble" cap a Damià Huguet, per tant gairebé tots els participants representaren les distintes facetes que el poeta va cultivar al llarg de la seva vida.

No vam voler que fossin actors que muntassin l'obra sinó gent de la vila que, encara que sense experiència teatral, sí que podien donar un testimoni més sentit ja que, com ell, havien viscut les mateixes realitats que ell va copsar i transmetre en la seva obra. Servesquin aquestes paraules, en nom de tota la junta directiva de l'Obra Cultural de Campos i de la revista *Ressò*, per a donar-los el nostre més sincer agraïment. Al públic, també gràcies perquè va voler compartir l'homenatge. Veure la plaça de can Pere Ignasi ocupada per més de cinc-cents cadires és un plaer indescriptible. I també és un orgull veure com alguns polítics i intel·lectuals ens varen voler acompanyar —el president del Consell, Miquel Ensenyat; la consellera Fina Santiago; el Director de Cultura del Consell, Rafel Creus; el batle i regidors de l'ajuntament de Campos; Joan Veny; Bel Busquets; Mercè Bujosa...

L'homenatge va servir a tots per reviuire l'home i la seva obra, per a fer de la vida un gaudi dels valors del que és autèntic, i també per a recordar, tots plegats, l'home i l'exemple. Totes i cada una de les veus —entre les quals hi havia la filla, Manena Huguet— que interpretaren l'obra d'Huguet excel·liren en el seu paper i convé remarcar també el poema musical de Victòria Salvà —que només vàrem poder sentir als assajos perquè una brusca inoportuna ho va impedir— i el poema «Campos, sempre» musicat expressament pel jove M. Llinares i que va interpretar magistralment Quatre de Cor.

Estam ben segurs que de l'acte que férem entre tots, en Damià n'hauria estat ben satisfet perquè el vàrem preparar des de l'estima i perquè hauria constatat que nosaltres sí que som fidels al país i a la seva gent i que sabem que «el poble que honora els seus escriptors s'honora a si mateix». Ben probablement si hagués passat per aquella plaça tota estibada, els seus ulls haurien lluit amb aquella fina ironia, però també amb un punt d'emoció. La mateixa que vàrem tenir tots nosaltres.

Antònia SITJAR VALLS
Obra Cultural de Campos

XXVIII Congresso Internazionale di Linguistica e Filologia Romanza (Roma, 18-23 de juliol de 2016). — El vint-i-vuitè Congrés Internacional de Lingüística i Filologia Romàniques, que organitza cada tres anys des de 1928 la *Société de Linguistique Romane*, ha tornat el 2016 a la ciutat-mare de la romanitat, on ja s'havia celebrat el tercer congrés en un llunyà 1932. Una vegada més, els romanistes ens vam aplegar per compartir els resultats de la recerca, intercanviar idees i mètodes, i gestar nous projectes, i per reviuire, encara un altre cop, la «internacional de l'amistat» que sovint evocava el president d'honor de la *Société* Antoni M. Badia i Margarit.¹

El gruix del congrés consistí en la presentació de les comunicacions; n'hi hagué més de 500 anunciades, dividides en 16 seccions, algunes de les quals hagueren de desdoblar-se en dues sales. Però parlarem en primer lloc de les activitats que les emmarcaren, i que foren organitzades, com tot el congrés, per Roberto Antonelli, amb Gioia Paradisi i Arianna Punzi, i un nombrós equip de col·laboradors, i coordinat per part de la *Société* per Martin Glessgen, Fernando Sánchez Miret, Laura Minervini i Rosario Coluccia. L'interès cultural d'una ciutat com Roma no necessita cap mena d'aval, però amb motiu del congrés, i des de finals de març, s'incrementà encara: es pogué visitar a la *Biblioteca dell'Accademia Nazionale dei Lincei e Corsiniana* una extraordinària exposició de 180 còdexs, intitulada *I libri che hanno fatto l'Europa*. El tema del congrés era «Linguística e filologia romanza di fronte al canone» i l'exposició reunia, en diferents sales, un riquíssim fons d'obres de la Biblioteca de l'Accademia dei Lincei i d'altres biblioteques romanes i que anava dels autors clàssics a Llull, Avicenna, Alfons X, textos èpics francesos, Ariost, Jofre de Mouth, Chrétien de Troyes o el *Roman de la Rose*, fins a cançoners trobadorescos (A i H), Dante, Petrarca, Boccaccio i acabant amb Valla, Bembo i Castiglione. Fou també l'Accademia dei Lincei que acollí la jornada de pausa enmig del treball de les seccions, el dijous 21, dia en què tingué també lloc el tradicional sopar comú.

En els parlaments de la sessió inaugural es destacaren diversos aspectes (les intervencions es poden veure a través de la pàgina del congrés: <http://www.cilfr2016roma.it/>); entre ells, el caràcter propi del congrés. Cada congrés té algun aspecte que el fa diferent dels altres, i en aquest fou la concepció tradicional de la *filologia romanza* a Itàlia, que inclou tant lingüística com literatura, i que marcà l'elecció dels temes de les seccions o les conferències plenàries. Aquestes foren les se-

1. «Romania, Romanitas, Romanistica», *Estudis Romànics* 22 (2000), p. 10, n. 6.